

De vloek van de bruidssluier

De vloek van de bruidssluijer

De heks van Vlaanderen

Schrijver:

Coverontwerp:

ISBN:

© De heks van Vlaanderen

PROLOOG – De eerste bruid

1873, die nacht lag de duisternis als een deken over Sorcelle. De regen viel in dunne, koude strengen uit een lucht die geen genade kende. De huizen uit klei en steen leken tegen elkaar te fluisteren alsof ze wisten wat er zou komen. Niets bewoog, behalve de wind die langs de daken streek als een waarschuwing die niemand wilde horen.

Saraya stond midden op het dorpsplein, haar handen tot vuisten gebald met de bruidssluijer over haar gezicht. Het was eerst zuiver wit. Onbevlekt. Nu was het nat, zwaar, en vuil door modderspatten die elk hun eigen verhaal leken te dragen. Onder de sluijer kon ze nauwelijks ademen; haar borst hief zich in snelle stoten terwijl haar hart tekeer ging, alsof het wilde ontsnappen.

Achter haar klonken stemmen. Mannenstemmen. Beslissend en hard. Hier en daar ook gelach. Het leek alsof ze een spel aan het spelen waren. Zonder plaats voor menselijkheid of empathie.

“Ze moet hem huwen”, zei één van de mannen. “Het is geregeld. De families hebben gekozen.”

“Ze heeft niets meer te zeggen.”

Saraya kniep haar ogen dicht toen de stem van haar vader haar bereikte. Ze dierf hem niet meer in de ogen kijken. Als ze kon dan had zij hem vergiftigd met haar ogen.

“Nee is geen antwoord,” zei Saraya’s vader op de achtergrond.

Ze wilde schreeuwen en vluchten, maar de koude lucht hield haar tegen. Er was geen omweg meer terug. Ze was ook heel eerlijk tegen haarzelf. Waar kon ze heen? Het ouderlijke huis? Haar aanstaande echtgenoot, Gérard, kwam naar voren. Een brede man, met grote gulzige ogen die keken alsof alles hem toebehoorde. Zijn glimlach was kil en gemeen. Hij droeg oude vodden in plaats van een net pak. Het boeide hem niet hoe hij eruitzag. Hij pakte Saraya bij de arm, zo stevig dat zij zijn vingers door haar huid voelde drukken. Saraya wou het

uitschreeuwen van de pijn, maar hield zichzelf in bedwang. Wat voor zin had het nog? Ze wist beter.

“Kom,” zei hij. “Je bent vanaf vandaag de mijne. Ik mag met jou doen wat ik wil.” Dit waren de enige woorden die een rotzak kende. De wereld om haar heen verkleinde tot zijn hand. Tot zijn adem. Tot zijn duister. Tot zijn kwaad. Er was geen ontsnappen aan en dat wist Saraya ook wel.

Het huis waar Gérard haar naartoe sleurde, rook naar oud bier en verrotting. De vloer kraakte onder zijn laarzen, maar Saraya hoorde haar eigen voetstappen niet. Ze zweefde als een engeltje en zakte weer op de grond. Dit was ook de dag dat zij zichzelf verliest als vrouw en als mens.

Hij duwde haar de slaapkamer in, een donkere vochtige ruimte waar de muren naar haar leken toe te kruipen. “Sluit de deur,” riep hij tegen de man die akkoord ging om zijn dochter aan die rotzak te geven. Hij deed het. Gewillig. Alsof zijn dochter hem weinig kon schelen.

Saraya keek hem dit keer recht in de ogen aan. Een laatste, wanhopige blik, maar hij keek weg. Het voelde voor hem heel normaal aan om zijn dochter weg te geven aan eender wie.

Dit was het lot van vele meisjes.

Toen ze alleen waren, gooide Gérard haar op het vuile vergeelde bed. Hij scheurde haar bruidsjurk kapot en gooide haar bruidssluier op de grond. Het was net alsof haar bruidssluier wegkroop, het viel meters verder. Zijn adem en zweet verstikten haar. De kamer werd kleiner, en donkerder. Saraya sloot haar ogen en oren. Het beest lag op haar en liet zich gaan. Tot er niets meer overbleef dan pijn. Gérard ging tekeer als een monster en het duurde een eeuwigheid.

Het bloed maakte kringen op haar bruidsjurk, het leek alsof het tot leven wou komen om te getuigen tegen al dat geweld. Gérard bleef maar gaan tot er van haar maagdelijkheid niets meer overbleef. Als een gemarteld dier liet hij Saraya achter. Niemand kwam die nacht naar haar luisteren. Niemand kwam haar redden. Niemand kwam haar troosten, maar iets

was getuige van haar pijn en leed. Het fluisterde met de wind mee.

Toen de zon opkwam, lag ze roerloos op het koude hout, haar huid vol blauwe plekken, haar keel gezwollen van het stille geschreeuw. Haar ogen werden donker en leeg. Haar lichtroze lippen maakten plaats voor droogte en sneetjes. Ze voelde het leven zacht uit haar wegglijden, bijna welkom. Ze heeft geen oog dichtgedaan. Ze staaarde de hele nacht naar het plafond dat vol spinnenwebben hing en kon voor de rest niets meer uitbrengen.

Haar laatste gedachte was geen smeekbede, geen hulpkreet. Het was een belofte.

“Geen bruid na mij zal nog lijden.”

“Geen man zoals hij zal nog leven.”

Ze bleef deze woorden honderd keer herhalen tot dat zij flauwviel. Haar zintuigen en bewustzijn gingen even op slot. De wereld ging uit, maar de dood was niet het einde. Niet voor haar en niet voor de volgende bruiden.

Enkele weken later begon de mist te kronkelen langs het dorpsplein. Eerst dun, als adem op een spiegel en dan dikker, zwaarder, alsof de aarde zelf iets naar boven duwde dat eeuwenlang was vergeten. Uit de mist kwam een gestalte tevoorschijn, haar lichaam leek op dat van een vrouw, maar haar ogen... leeg en toch brandend van gekwetste woede. Saraya stond opnieuw op haar eigen bruiloft, maar dit keer droeg ze geen hoop, alleen schaduw en haat. Ze droeg de gescheurde bruidsjurk vol bloedvlekken. Haar bruidssluijer hing om haar heen als een grafkleed dat ze niet langer wilde dragen.

Ze verhief haar hand. De lucht trilde. Een scherpe wind daverde door de straten die leek op een aardbeving. Alles beefde en trilde.

Gérard, die Saraya achterna liep om haar te vangen, werd door een onzichtbare kracht gegrepen en in een cirkel gedraaid. Zijn gezicht verstarde, zijn ogen sperden zich open,

zijn mond opende zich alsof hij moest overgeven en hij viel achterover op het natte plein. Zijn gulzige ogen verdwenen en maakten plaats voor holle en lege gaten. Dood. Zonder een schram of geroep.

Een fluistering rolde langs de stenen van Sorcelle. Een fluistering die velen deed ontwaken, maar niemand wist of het de wind of een dier was.

“Voor elke bruid die in pijn leeft, zal een man vallen.”

“Voor elke nacht van angst, zal een dag van vergelding komen.”

Saraya's lichaam viel terug in de mist, die zich als een hongerige slang om haar heen sloot, maar haar stem bleef, sterker dan ooit. Haar woede bleef, woester dan ooit. Haar vloek bleef, krachtiger dan ooit. Haar haat bleef, donkerder dan ooit. Haar pijn werd gehoord.

Jaar na jaar, Sorcelle werd stil. Te stil. Enkel het gefluister zorgde voor rillingen over ieders rug.

En in een oud huis aan de rand van het dorp, waar liefde werd begraven en haat werd geboren, wachtte iets op een onschuldige vrouw die de cirkel zou kunnen sluiten.

Aan de laatste bruid.

De erfenis

Elena keek uit het raam terwijl het landschap langzaam voorbijgleed. De regen had opgehouden, maar de lucht was grijs en zwaar. Sorcelle lag nog een paar uur van haar verwijderd, een dorp waar ze als kind korte zomers had doorgebracht en dat haar moeder altijd vaag had beschreven met fluisteringen van geheimen en waarschuwingen. De geruchten werden haar soms te veel en echt geloofwaardig waren ze niet, maar ze voelde zich toch wel opgewonden. De brief had haar nieuwsgierigheid gewekt: een erfenis, een oud huis van haar moeder, en een notaris die haar uitnodigde om alles in ontvangst te nemen. Het was bijna als een klein avontuur, een ontsnapping aan haar dagelijkse routine. Toen de trein stopte in het kleine station van Sorcelle, stapte Elena uit en voelde de frisse, koele lucht op haar gezicht. Het dorp leek vredig. Kleine stenen huizen, een winkelstraat waar nog lampen brandden, en hier en daar een dorpsbewoner die haar nieuwsgierig aankeek. Niets wees erop dat dit dorp eeuwenlang door een vloek werd geteisterd. Bij de uitgang van het station stond een man met een keurige zwarte jas en een korte, strakke baard. Hij hield een bruine envelop omhoog met haar naam erop. Hij hield het in de lucht en zwaaide ermee naar elke voorbijganger. Toen hij Elena zag, wist hij meteen dat zij de persoon was die hij zocht.

“Mevrouw Elena? Ik ben notaris Beaulère,” zei hij vriendelijk, maar met een vaste, bijna strenge toon. Elena glimlachte zenuwachtig. “Ja... dat ben ik.” U hebt mij meteen herkend.” Hij knikte hoffelijk.

“Welkom in Sorcelle. Uw moeder heeft alles goed voorbereid. U heeft een begeleider genaamd Jonas, die u naar uw erfenis zal leiden,” zei de notaris en wees naar een man die iets verderop stond. Hij had donkere, scherpe ogen die haar aandacht onmiddellijk trok. Zijn houding was alert, maar niet onvriendelijk. Hij zag er ook nog goed uit met zijn perfect